

Oktober 2022

Blaauwzuur

LSVV BRUSSEL
2022-2023

JAARGANG 48
Editie 1

Inhoud

Vox Praesidis p.3

Editoriaal p.4

30 jaar Maastricht: een toekomstgerichte evaluatie p.5

Een gemeenschapsonderwijs zonder gemeenschap? p.7

Geen beleid zonder gevaar p.9

Averroes en het islamisme p.11

"De pioniers van onze toekomstige arbeidsmarkt" p.14

België voor de Belgen, een land van bastaarden p.16

Van mondmaskerplicht naar mondmaskerverbod p.18

Zonder vrijheid geen kunst p.22

Bestuur LVSV Brussel 2022-2023 p.23

Ereleden p.24

Liberale Bibliotheek p.25

Vox Praesidis

Geachte leden, oud-leden en sympathisanten van het Liberaal Vlaams Studentenverbond Brussel,

Na een lange tijd zijn we terug met een nieuwe editie van ons magazine Blauwzuur. Nu toch wel kan worden gesteld dat de coronacrisis achterwege is, hebben we onze vereniging kunnen heropbouwen tot een levendige vereniging die klaar is voor de Roaring twenties van de 21ste eeuw.

Onze tijdsgeest is moeilijk voor alle liberalen, de democratie toont haar fragiliteit en de structuren die wij hebben opgebouwd hun neveneffect. Ook worden liberalen langs alle kanten aangevallen en is de tolerantie voor de stromingen binnen het huis der liberalen gekenmerkt door een bekrompenheid tegenover andere stromingen.

Daarom verhogen we met LVSV Brussel, en meer specifiek het politiek secretariaat en commissariaat, het tempo om de pluraliteit binnen het liberalisme te koesteren en te verdedigen. Sinds het vorig semester zijn we begonnen met nieuwe projecten zoals het inleveren van LVSV materiaal aan het liberaal archief van liberales.

Tevens zijn we een hechte samenwerking aan het uitbouwen met Cercle des étudiants Libéraux (onze tegenhanger aan de ULB). Na het overgroot succes van ons tweetalig debat afgelopen academiejaar zijn de banden beter dan ooit en kijken we verder hoe we samen, als liberalen, Brussel kunnen verbeteren. Naast dit allen blijven we de tradities van LVSV Brussel in ere houden door onder meer een tweewekelijks politiek comité te organiseren en het jaarlijks openingsdebat.

Ik zou bij deze dan ook graag gebruik maken van dit moment om de prosenioren te bedanken, die het bestuur in de afgelopen maanden enorm hebben geholpen met de heropbouw van onze studentenvereniging. Daarom hebben we sinds dit jaar het Consilium Seniorum opgericht. Dit is een raad van oud-leden die indien nodig bijstuurt om ervoor te zorgen dat elke lichter, ondanks de veranderingen van bestuur, kan rekenen op de oude garde om hen te helpen om onze studentenvereniging te verbeteren.

Ik wens u veel leesplezier en dank u in naam van mijn bestuur voor uw steun.

Hoogachtend

Akbar-Ali Akram
Voorzitter 2022-2023 LVSV Brussel

Editoriaal

Ik was van plan om in de paasvakantie van 2020 op vakantie te gaan naar Oekraïne. Onder meer Kiev en zelfs Tchernobyl zou ik aandoen. Nu wou het toeval dat er een bepaald virus doorheen Europa en de rest van de wereld spookte. COVID-19 was een ramp voor iedereen die zijn zaak moest sluiten en natuurlijk zij die onder de ziekte leden of er zelfs aan stierven.

Nu leek het even dat de plannen om naar Oekraïne te reizen weer uit de kast konden worden gehaald. Dat was buiten Rusland gerekend. Met een ondoorzichtige en weinig geloofwaardige casus belli viel het Rusland van Vladimir Putin het veel kleinere Oekraïne binnen op 24 februari. De oorlog heeft nodeloos aan beide kanten talloze levens gekost. Oekraïne zal jaren, miljarden euro's en een corruptieloze overheid nodig hebben om er terug bovenop te kunnen komen als het Russische leger terug tot over de grenzen kan worden gedwongen. De 'special military operation' diende ook als catalysator van de huidige energiecrisis die reeds in de pijplijding zat.

Voorlopig staat Oekraïne niet meer op mijn reisprogramma. Tijdens deze globale problemen lijkt een individu niet van tel. Het tegendeel is waar. Jonge geesten moeten zich ontwikkelen om zich later te mengen in de professionele, academische of zelfs politieke wereld. Ik geloof dat ook LVSV als platform positief deel uitmaakt van de groei van de liberale student en om hem voor te bereiden op de problemen en oplossingen van later.

Veel leesplezier

LIEVEN VAN DE KEERE

Hoofdredacteur en Politiek Commissaris

De teksten hier geschreven in Blauwzuur zijn in se niet de meningen van LVSV Brussel. Iedere auteur pent de eigen mening neer, tenzij anders vermeld.

30 jaar Maastricht: een toekomstgerichte evaluatie

Op 7 februari 30 jaar geleden werd het verdrag van Maastricht opgericht. Een verdrag gericht op een communautaire (eerste pijler) en intergouvernementele samenwerking. Dit vormde de basis voor de Europese en Monetaire unie (EMU) en de gemeenschappelijke munt de euro.

De invoering van de euro zorgde voor een enorme gunst voor de lidstaten binnen de EU. Transactiekosten tussen de verschillende lidstaten vielen weg en maakten het dus goedkoper en veiliger om handel te drijven. Een stabiele munt die de internationale concurrentie sterk bevorderde. De export van alle producten en goederen steeg met maar liefst 43,64% tussen 2002 en 2010 in de EU. Om even kort te schetsen hoeveel dat is, in Amerika steeg de export met maar 31,54% in dezelfde periode.

De Europese munt was een sprong in de goede richting, maar misschien hebben we een afslag gemist. Namelijk het beleid rond belastingen op winsten, dividenden, inkomsten, etc. Hier is er geen communautaire regeling voor binnen de EU. In België betalen we bijvoorbeeld veel meer belastingen op winsten, inkomsten, dividenden, etc, dan in andere EU landen. Dit zorgt ervoor dat andere landen binnen de EU veel aantrekkelijker zijn dan België. Bedrijven zullen het dus steeds moeilijker hebben om zich op deze manier concurrentieel op te stellen in België.

Een overeenkomst tussen de lidstaten om gelijkaardige belastingen te hebben voor bedrijven zou in mijn ogen de Europese markt alleen maar ten goede komen. Samen met het vrij verkeer van personen en goederen zou dit ons terug op de kaart kunnen zetten. De comparatieve voordelen die verloren gaan omwille van gunstigere

taks redenen in andere landen is nog te groot. De EU kan enkel optreden zodat de eengemaakte markt binnen de EU niet verstoord wordt door oneerlijke concurrentie, etc. Maar dit geldt enkel voor landen binnen de EU en dit zorgt ervoor dat bijvoorbeeld de Amerikaanse markt veel meer bedrijven kan aantrekken. Investeerders zullen ook eerder een land uitkiezen waar ze hun comparatief voordeel kunnen behouden. Hoge belastingen en hoge loonkosten zorgen ervoor dat bepaalde markten zoals die binnen België niet meer als aantrekkelijk worden gezien. Veel bedrijven hebben het steeds moeilijker om zich recht te houden op deze manier.

De volgende stap als vervolg op de EMU zou een verdrag moeten zijn omtrent een overeenkomst tussen de belastingen binnen de EU lidstaten. Zo kunnen we zorgen voor een eerlijkere concurrentie en een aantrekkelijker markt en ervoor zorgen dat we in meer sectoren terug een comparatief voordeel kunnen verkrijgen. Het is nu eerder een Amerika vs China strijd omtrent sectoren als bijvoorbeeld technologie(chipsector) . Europa is eerder een achtergrond speler geworden in zulke sectoren.

Lagere en aantrekkelijker belastingen voor winsten, inkomsten, ... zullen zorgen voor meer investeringen en een sterk groeiende markt. In België zijn we momenteel onze eigen privémarkt aan het verstoren. Uitgaande van het feit dat de gemiddelde Belg meer dan de helft van zijn inkomsten moet afgeven en de bedrijven een belangrijke hap van hun winsten moeten derven is het begrijpelijk dat ze door de hoge belastingdruk hun vestigingen liever in andere landen installeren.

Elke euro die teveel aan belastingen wordt

betaald, is een euro die had geïnvesteerd kunnen worden in de privésector, en zodoende in innovatie, tewerkstelling, etc. Dit zal zorgen voor een economische groei die rechtsreeks ten goede komt voor iedereen. Meer jobs creëren, meer bedrijven aantrekken, meer geld overhouden om zelf over te beslissen en een aantrekkelijkere markt creëren om de comparatieve voordelen opnieuw binnen de EU te kunnen voorzien. Een hoop op een nieuw verenigd Europa die zich op een competitieve manier weer op de markt zal zetten.

Bronnen:

De EU - Wat ze is en wat ze doet. (z.d.). Europa.eu. Geraadpleegd op 7 februari 2022, van <https://op.europa.eu/webpub/com/eu-what-it-is/nl/taxation>

Home. (z.d.). Eurostat. Geraadpleegd op 7 februari 2022, van <https://ec.europa.eu/eurostat>

LUKAS HUYSEN

Penningmeester

Een gemeenschapsonderwijs zonder gemeenschap?

Een opiniestuk over het belang van een overkoepelend levensbeschouwelijk vak

Heel mijn leven heb ik op een GO! School gezeten, waar ik de kans kreeg om op mijn 13de voor Niet-Confessionele Zedenleer (NCZ) te kiezen. Een keuze die mij als individu gemarkeerd heeft omdat ik opgevoed ben door een moeder die moslima is. Voor mijn 13de heb ik dan ook de lessen Islam gevolgd en Arabisch geleerd om de koran te kunnen interpreteren in de oorspronkelijke taal. Op mijn 13de vroeg de leerkracht Niet confessionele zedenleer mij na een interessante discussie of ik NCZ zou willen volgen. NCZ waar men dogma's ingeruild worden door vraagstukken, vanzelfsprekdheden door vraagtekens. Waar men een filosofische opvoeding op basis van rede en wetenschap krijgt in plaats van dogma's & hartstochten.

Onlangs is er een post van Maurtis vande Reyde verschenen omtrent de financiering van levensbeschouwelijke vakken. Het blijkt dat er jaarlijks 302 miljoen euro naar de financiering van de levensbeschouwelijke vakken gaat (dan nog enkel bij het Vlaams gemeenschapsonderwijs). Wat op het eerste zicht toch wel een grote som geld is. Die reflex gaf mede de aanleiding aan een opiniestuk over de rol van de diverse levensbeschouwingen in het gemeenschapsonderwijs.

Wat verbazingwekkend is, is dat de eindtermen van de diverse levensbeschouwingen uiteindelijk neerkomen op hetzelfde. Namelijk het creëren van kritische studenten die kennis hebben over wat er aan de hand is in de wereld. Hoe ze daarmee moeten omgaan en vooral hoe ze op een niet dogmatische manier kunnen reflecteren aan de hand van de wetenschappelijk bewezen informatie. Is

het dan de moeite waard om iedereen in verschillende klassen op te delen op basis van de gekozen geloofsovertuigingen van de ouders?

Ik vind van niet, maar dat idee botst volgens degene die hier tegen zijn met Artikel 2 van EVRM. Waarin staat dat: "de Staat het recht eerbiedigen van de ouders om (voor hun kinderen) zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren welke overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen." Maar als de eindtermen van de diverse erkende godsdiensten hetzelfde zijn (met dan als extra kennis van het respectievelijk geloof van de ouders) kan men toch opteren voor één klas?

Één klas waar alle leerlingen los van de overtuiging van hun eigen ouders kennis meekrijgen over de diverse godsdiensten. Ook de godsdiensten die op dit moment wegens een tekort aan quota geen recht hebben op onderwijzing bij het GO (Bv Sikhisme, Rastafarianisme, Pastafarisme). Alsook het belangrijkste van al, bij iedereen de kritische reflex kunnen ontwikkelen om alles in vraag te durven stellen.

De drie grote monotheïstische godsdiensten hebben alle 3 filosofen gekend die religie met wetenschap konden verzoenen, die niet dogmatisch waren, die kritisch waren en bijgevolg ook het pluralisme in acht hielden. Dan denk ik aan Ibn Rush bij de Islam, Thomas Van Aquino bij het Christendom en de jonge Spinoza bij het Jodendom. De vraag is dan, waarom zouden we de klassen nog opsplitsen?

Als ze bij het nieuw alternatief niet enkel over het geloof van hun eigen ouders maar ook over andere levensbeschouwingen iets kunnen bijleren. Versta me niet verkeerd, dit is geen pleidooi voor besparingen bij het onderwijs, noch voor een assimilatie van de jongeren. Maar puur en alleen een pleidooi voor het besef dat we een pluralistische samenleving zijn. Dat we gaan moeten samenleven met elkaar, wat vlotter gaat indien we zowel onszelf als de andere beter begrijpen. Misschien kunnen we dan wel uitgaan dat het gemeenschapsonderwijs wellicht de toekomstige gemeenschap ten volle een kans geeft om te bloeien en te experimenteren in de toren van Babel die onze samenleving is.

AKBAR-ALI AKRAM

Voorzitter

Geen beleid zonder gevaar

Binnen, buiten, binnen, buiten. Met of zonder mondkmasker. Het had anders kunnen lopen, maar dat is achteraf makkelijker gezegd dan gedaan, zeker gezien dit onmogelijk is. Desondanks zijn vele willekeurige maatregelen erg moeilijk goed te praten.

Ik vraag me af in hoeverre de avondklok noodzakelijk en effectief was. Ik weet nog steeds niet wat het verschil is tussen in een restaurant zonder mondkmasker zitten en in een aula de les volgen met mondkmasker met anderhalve meter afstand.

Waar ik wel zeker van ben is dat al deze regelgeving constant onze vrijheid inperkt, zichtbaar en onzichtbaar. Wat je kan zien is dat de avondklok ons niet toelaat buiten te komen na een bepaald arbitrair uur. Het valt daarnaast ten zeerste te betreuren dat er een verbod op is geweest op interlandelijk reizen.

Deze beperkingen op het vrije leven mogen dan wel grondwettig zijn of kunnen worden gestaafd door een verdrag. Dit wil niet zeggen dat de liefhebbers van de vrijheid hier licht over moeten gaan. Het zijn al te vaak niet degenen die aan de macht zijn die het gevaar van een beleidsuitvoering zien. Het is zien of gezien zijn. Een gewaarschuwd mens is er twee waard. Want voor je het weet is het te laat. Dan is de slinger van Foucault zo ver doorgeslagen dat er geen weg terug is van het autoritaire pad.

Wat moeilijker zichtbaar is is dat de economische vrijheid beetje bij beetje is gekrompen. Aan de ene kant kan je wel zien dat je niet meer op restaurant kon gaan en daardoor nu een dikker spaarboekje lijkt te hebben. Wat je niet direct kan zien, maar toch wel duidelijk is, is dat het geld op die

rekening door inflatie in waarde is verminderd.

Aangezien de overheid verantwoordelijk is voor de sluiting compenseert hij het restaurant. Op die manier werkt het zichzelf in de schulden en vergroot zo het gat in de begroting.

Dit is het geval bij een crisis die veroorzaakt is door maatregelen van overheidswege die enigszins te rechtvaardigen zijn. Maar wat met voorvallen waar de overheid in feite geen invloed op heeft, zoals een orkaan of een aardbeving? Moet de overheid hier ook optreden?

Voorstanders van overheidsbemoediging zullen zeggen dat er geld in de economie moet worden gepompt en zo geld zal rollen. Tig mensen kunnen wat verdienen aan het fenomeen van de orkaan of de aardbeving. Zijn natuurrampen nu een goede zaak voor de economie? De een zijn dood is de ander zijn brood. Is dit echt een credo waar we achter willen staan?

Het duidelijke antwoord hierop is neen. Degene naar wie het geld oorspronkelijk zou zijn gegaan voordat de onvoorziene ramp gebeurde lijdt. Sterker zelfs, de belastingbetaler lijdt eronder, deze ondergaat de wet van het zogenaamde algemeen belang en betaalt het gelag.

In plaats van dat de overheid de wederopbouw aan de vrije markt overlaat is het bezig schulden op te bouwen of belastingen te innen. Hoe dan ook verliezen de onderhorigen aan de vrije markt grote stukken van hun kapitaal om zelf op een duurzame, innovatieve en economische manier de toekomst herop te bouwen.

In dit geval bepaalt de overheid wat goed is voor de bevolking, niet op vlak van volksgezondheid, maar op vlak van economie. Het is deze overheidsbemoeienis die ik wens aan te kaarten. Terwijl diezelfde overheid naar eigen goeddunken en met arbitraire regelgeving het probleem lijkt aan te pakken, zorgt ze er ook voor dat de vrije concurrentie geen kans krijgt om te bewijzen wat ze waard is.

Het ene bedrijf zal voordelen ondervinden bij een bepaald beleid, het andere juist enkel nadelen. Moet of mag de overheid bepalen wat de oplossing is? Misschien zal de overheid een bank uitkopen in een financiële crisis, misschien niet. Wie zal het zeggen? Een centraal geleid beleid geeft soms de indruk om bepaalde aspecten van Russische roulette te hebben. Je redding kan nabij zijn of juist heel ver weg.

De vrije markt dient niet enkel als motor van de groei zoals kwatongen zullen beweren. Een belangrijke kracht van de vrije markt zit in het vinden van oplossingen in tijden van crisis. Dit belemmert de overheid door op een rigide manier te reguleren en massaal schulden te maken of de markt te belasten.

De grootste katalysator van een wederopbouw wordt, al dan niet bewust, geremd door een bemoeizieke overheid. Dit zou anders kunnen zijn, maar voorlopig is er niet veel verandering in het vooruitzicht.

LIEVEN VAN DE KEERE

Hoofdredacteur en Politiek Commissaris

Averroes en het islamisme

“Is man merely a mistake of God's? Or God merely a mistake of man?”

- Friedrich Nietzsche

Deze week herinneren we de aanslagen van 22 maart, de zoveelste islamistische terreurdaad in een lange rij. Dat brengt een individu toch aan het denken over de samenleving waarin hij leeft. In een maatschappij als de Belgische, waar sprake is van democratisch samenleven, ontstaan breuklijnen en conflicten die hun oorsprong halen uit intolerantie en onwetendheid.

Die conflicten leiden in extreme gevallen tot taferelen als die op 22 maart. Als we naar de profielen van de daders kijken, dan zien we dat ze uit achterstandswijken, ja zelfs, getto's komen die niet zelden een broeihaard voor intolerantie zijn, her en der in West-Europa. Waar een overgroot deel van mensen zich met een dezelfde, vaak gesloten groep identificeren, en waar sprake is van hoge criminaliteit en armoede. In die context ontstaan vaak de eerste neigingen naar extremisme.

De kleine groep die hard extremisten die in de wijken woont, meet zich een slachtofferrol aan. Wat in sommige gevallen misschien terecht is, maar nooit hun daden vergoelijkt.

Multiculturaliteit gaat gelukkig verder dan de negatieve uitwassen. Wat van de Belgische samenleving juist zo'n boeiende samenleving maakt, is het feit dat er zoveel andersheid deel van uitmaakt. Heel België is een beetje een zinneke geworden, zoals de Brusselse bastaardhond, Zinneke Piss.

Toch moet een samenleving niet alleen vanuit cultureel standpunt mooi zijn, ze moet ook los van de ideologische verschillen kunnen functioneren. Daar

hebben we in België de sleutel nog niet voor gevonden, misschien ook omdat die sleutel niet bestaat en het ideaalbeeld te hoog gegrepen is.

Een samenleving waar iedereen tolerant is en gelijk behandeld wordt, is voor velen onder ons een utopie, die hoogstwaarschijnlijk nooit het daglicht zal zien. Maar men kan en moet zelfs werken naar een samenleving waarbinnen alle leden elkaars vrijheid aanvaarden. Hoewel samenlevingsvormen met diverse godsdiensten en ideologieën niets nieuws zijn, is er toch er een brede consensus binnen de sociale wetenschappen dat het tijdperk waarin we nu en ook in de toekomst zullen leven, er eentje is van heterogene samenlevingsvormen. Dat is geen keuze, dat is geen beleid maar wel een deel van de evolutie van de moderne mens.

“The million dollar question” luidt dan ook: hoe kunnen we voorkomen dat er in die samenleving lieden opstaan die ontsporen, en ons taferelen als de aanslagen van 2016 door het hart rammen? Nogmaals, daar is geen wondermiddel voor, maar om religieus extremisme tegen te gaan, kan men bepaalde ideeën uit de filosofie en empirische wetenschap naar voor schuiven. Het zou een goed begin zijn.

Een voorbeeld dat ik vandaag behandel, is dat van Averroes. Ibn Rushd, beter bekend als Averroes, die een humanist uit de gouden eeuw van de Islam was. Hij werd geboren in de Spaanse stad Córdoba, dat toen nog tot het Almoravidische rijk behoorde. Averroes was een jurist met een liefde voor literatuur en filosofie. Mede door zijn commentaren op filosofen als Plato en Aristoteles, werden de teksten van de Griekse titanen naar het Latijn vertaald. Daardoor kreeg het Westen, dat sinds de late antieke tijd de voeling met het Atheense denken verloren was, opnieuw

aansluiting bij haar bekendste grondleggers.

Toch is dit artikel geen “appreciatiepost” voor de verloren filosofie die Averroes weer oprakelde, maar een erkenning van zijn theologische reflex, die vandaag enorm nuttig is.

Averroes behoorde tot de neo-aristotelische school. Zijn opleiding als jurist heeft een groot deel van zijn werken beïnvloed. Daaruit haalde hij bijvoorbeeld de term “Ijtihad”. Een Arabisch woord, dat staat voor de onafhankelijke interpretatie van de koran en de hadith (overlevingen van de gewoontes en daden van de profeet Mohammed). Averroes was zeker van het feit dat het niet enkel zijn taak maar ook zijn verplichting was om de Koran te bestuderen en op een empirische en filosofische wijze te toetsen. Om zijn standpunt te onderbouwen maakte hij gebruik van diverse koranverzen, waaronder de volgende: 'nodig uit tot de Weg van jouw Heer, met wijsheid en weloverwogen bewoordingen, en redetwist met hen op de beste manier. Waarlijk, jullie Heer weet het beste wie afdwaalt van Zijn Pad en Hij weet beter wie de rechtgeleiden zijn.'

In zijn werk Al-Kashf 'an Manahij al-Adillah heeft Averroes aangekaart dat je bewijs moet vinden voor de bevindingen in de heilige boeken, al gaat het om schijnbaar onwankelbare fundamenten zoals het bestaan van een god. Zo kwam Averroes tot de conclusie - 50 jaar voor Thomas Van Aquino op zijn manier exact hetzelfde zou doen - dat God bestaat. Dat deed hij door meerdere ontologische argumenten aan te halen, zoals het bestaan van macht, vrijgevigheid...

Voor de meeste mensen zijn dergelijke argumenten vandaag ongeldig, maar men moet het werk van Averroes dan ook in een bepaalde tijdsgeest plaatsen. Als ik ze situeer in het 12de-eeuwse kalifaat, kan ik niet anders dan concluderen dat het een heel gewaagd standpunt is. Averroes ging

met zijn redeneringen niet enkel in tegen de hegemonie van één denkbeeld, hij creëerde ook ruimte voor een nieuwe “Zeitgeist”, waarbinnen men zich realiseert dat alles zowel filosofisch als empirisch getoetst kan worden. Dat ook dogma's, al zijn ze afkomstig van heilige boeken of belangrijke teksten, getoetst moeten worden. Voor een gelovige als Averroes was dat een grote sprong voorwaarts, want hij liet zijn enige houvast los om te zien of dat wel sterk genoeg was.

Islamologen zijn het vandaag niet eens over de vraag of men de koran wel of niet mag bestuderen, ook al zijn de werken van Averroes onderbouwd met verzen uit de koran. Waar er wel een consensus over is, is dat de filosoof uit Córdoba plaats geeft aan empirie en rationaliteit binnen een godsdienstige context. Dat vertrekpunt zou men ook bij ons kunnen hanteren, in het onderwijs, meer in het bijzonder in levensbeschouwelijke vakken die de respectievelijke “heilige teksten” analyseren en toetsen. Om daaruit dan conclusies te trekken over welke teksten voor het leeuwendeel symbolisch geïnterpreteerd moeten worden, en welke teksten al dan niet letterlijk.

Zo kan men teksten over relevante thema's als seksisme, homofobie en geweld tegen ongelovigen toetsen op basis van empirie en rationaliteit. Idealiter is het voor elk individu duidelijk dat discriminatie en geweld fout zijn. Maar dat is de ideale wereld. In werkelijkheid kan men dogmatische argumenten die seksisme, homofobie en geweld goedkeuren niet wegnemen door ze te framen als abuis. Daar pak je het probleem niet mee aan, maar maak je enkel de onwetendheid groter.

Daarom is het een heel nuttig idee dat elke leerling die godsdienstonderwijs volgt, zich heel bewust is van wat hij of zij aan het lezen is, en hoe hij of zij dat kan interpreteren in een hedendaagse context. Op die manier leren leerlingen niet enkel hoe ze moeten redeneren, maar zijn ze ook minder geneigd te buigen voor extremisme.

Een interpretatie van de teksten op basis van informatie die ze volgens de regels van de kunst hebben opgezocht, geeft hun dan ook de keuze om los van het dogma te bepalen hoe ze teksten moeten interpreteren.

Zoals eerder vermeld bestaat er geen wondermiddel tegen extremisme en botsingen binnen een multiculturele samenleving. Maar het objectief kunnen analyseren van “heilige teksten” zoals Averroes dat deed, iets wat vandaag nog te weinig gebeurt, is een stap in de goeie richting. Een dergelijke aanpak opent niet enkel het debat voor godsdienst, maar scheidt ook ruimte voor meer levensbeschouwelijke en maatschappelijke tolerantie. Deze omgang met religie zou het vrije woord en het empirisch ook de voorrang geven die ze verdienen, en ieder hoe dan ook de vrijheid van religie waarborgen.

Samenleven is geen makkelijke taak, zeker niet als je zoveel groepen hebt die doorheen de geschiedenis zo vaak ideologische strijd geleverd hebben. De weg naar tolerantie, begrip en wederzijds respect is lang en steil. Hij zal bezaaid liggen met struikelblokken. Maar als we een dogma beantwoorden met een dogma, of diepe ideologische verschillen onder de radar laten glijpen, zullen de breuklijnen enkel en alleen groter worden.

Niets mag onbespreekbaar zijn en alles mag in vraag gesteld worden, enkel dan zullen we elkaar beter leren begrijpen.

(Met dank aan Dirk Verhofstadt, wiens boek “de Liberale Canon” een grote inspiratie vormde voor dit stuk.)

AKBAR-ALI AKRAM

Voorzitter

"De pioniers van onze toekomstige arbeidsmarkt"

Migratie, een fel besproken onderwerp sinds decennia, blijft nog steeds sterk polariseren. Vele extreemrechtse partijen binnen Europa zien migratie als een bedreiging. Er zijn enkele uitspraken die vanuit deze partijen worden gemaakt, zoals de befaamde uitspraak: "ze komen onze jobs afnemen". Een zin waar ik een aantal keren zal op terugkomen in mijn opiniestuk. In mijn stuk zal ik ook vooral ingaan op het structurele probleem op onze arbeidsmarkt. Dit zal ik met een brede kijk aan het licht brengen.

"Ze komen onze jobs afnemen" is een veel voorkomende uitspraak. Maar klopt deze redenering wel, of betreft het niet eerder een irrationele gedragsvorming? Vaak zijn zulke uitspraken niet gebaseerd op wetenschappelijke onderbouwingen maar eerder op een verkeerde perceptie die wordt gemaakt door mensen. Relatieve groepsdeprivatie is een mogelijk fenomeen dat zich voordoet in zulke gedragsvorming. Relatieve groepsdeprivatie is het gevoel binnen een groep dat men minder kansen krijgt dan de andere groep. In dit voorbeeld gebruik ik de migranten als de buitenstaande groep die men als gevaar begint te zien. Omdat men het gevoel heeft binnen de bestaande groep dat men ongelijke kansen heeft en benadeeld wordt ten opzichte van de andere (buitenstaande) groep. De letterlijke definitie gaat als volgt: "Een situatie waarbij een groepering zich benadeeld voelt in vergelijking met andere groeperingen, zonder de mogelijkheid om een objectieve maatstaf te kunnen gebruiken." Extremistische partijen die in hun discours alsmaar terugvallen op groepsdeprivatie doen er beter aan om tot werkelijke oplossingen te komen die gebaseerd zijn op objectieve maatstaven en meer rationeel gefundeerde argumenten.

In Het onderwijs kampen we al enkele jaren met lerarentekorten. Wat houdt ons nog tegen om een regeling te vinden om werkkrachten aan te trekken om deze tekorten aan te vullen? Op deze manier zullen we in 2023 en 2024 ongeveer 4000 openstaande vacatures hebben in ons onderwijs. Tegen 2027 zal dit zelfs al oplopen tot 10.847 openstaande vacatures. Het dreigt tot een werkelijk rampscenario te komen waar men nog steeds geen zicht op oplossing voor gevonden heeft. Dit structureel probleem zal zo snel mogelijk weggewerkt moeten worden als we de kwaliteit van ons onderwijs willen behouden. Het heeft geen zin om voor de hand liggende oplossingen naar de lange baan te verschuiven. Het verbieden van bepaalde religieuze symbolen zoals een hoofddoek zorgt ervoor dat bepaalde jobs in het onderwijs niet ingevuld geraken. Want inmiddels worden kansen gemist. Immers, vroeg of laat zullen Belgen met een migratie-achtergrond in die proporties zijn toegenomen dat het debat irrelevant zal worden. De religie die een bepaald individu waarborgt zou nooit een reden mogen zijn om hen uit te sluiten om deel te nemen aan onze arbeidsmarkt. Het onderwijs is ook een belangrijk onderdeel van onze arbeidsmarkt en het is dan ook zeer verwonderlijk dat katholieke symbolen nog steeds gebruikt mogen worden binnen de schoolmuren terwijl leerkrachten omwille van een hoofddoek worden geweerd.

Migratie moet je ook zien als een opportuniteit. Het gaat immers om menselijke mobiliteit. Daarom zou een verbeterde versie van de greencard (USA) voor Europa een mogelijke oplossing kunnen zijn om de vele openstaande vacatures op te vullen. Deze zijn nu enkel open voor excellente werknemers,

hoogopgeleide mensen of migranten met werkervaring in Amerika. Dit zijn de drie voornaamste pijlers op dit moment waarvoor ze een Greencard ter beschikking stellen. Daarom zou ik graag juist nog een vierde pijler willen toevoegen aan de Europese versie. Hiervoor zou men migratie toe moeten staan voor openstaande vacatures die maar niet opgevuld geraken. Natuurlijk met de vereiste diploma's. Dit vraagt een flexibeler systeem die niet-EU diploma's makkelijker aanvaardbaar maken. Het komt immers nog frequent voor dat mensen beneden hun potentieel en werkniveau ingezet worden omdat hun diploma hier niet herkend wordt.

Tegen 2050 zal 70% van de werkrachten op aarde uit groeielanden komen. In een wereld met telkens groeiende vacatures is dit juist een opportuniteit voor Europa. Het is nu dat we moeten investeren in een toekomst waarin we een progressievere maatschappelijke revolutie zullen moeten handhaven om problemen als vergrijzing, openstaande vacatures, etc. op te lossen. Laten we ons land niet leiden door emoties en irrationele gedragshoudingen tegenover buitenstaande groepen. De "pioniers" zullen we op geleidelijke wijze moeten inzetten om onze arbeidsmarkt terug op poten te zetten. De 80% werkgelegenheidsgraad is nog steeds een weinig ambitieuze doelstelling. Migratie was een vergeten deel in de arbeidsdeal. De integratie van de 4de pijler zou al een mogelijke stap zijn in de goede richting.

Bibliografie:

Ensie. (2017, 21 april). Relatieve deprivatie. Geraadpleegd op 20 februari 2022, van <https://www.ensie.nl/psychologie-en-sociologie/relatieve-deprivatie>

M. (2020, 11 december). Green Card: permanente verblijfsvergunning voor Amerika. [VisumBuitenland.be](https://visumbuitenland.be). Geraadpleegd op 20 februari 2022, van <https://visumbuitenland.be/amerika/nieuws/green-card-amerika>

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. (2019, 25 april). Lerarentekort en kansenongelijkheid. De Staat van het Onderwijs | Inspectie van het onderwijs. Geraadpleegd op 20 februari 2022, van <https://www.onderwijsinspectie.nl/onderwerpen/staat-van-het-onderwijs/trends-in-het-onderwijs/primair-onderwijs/lerarentekort-en-kansenongelijkheid>

Visie 2050: een langetermijnstrategie voor Vlaanderen. (z.d.). www.vlaanderen.be. https://www.ewi-vlaanderen.be/sites/default/files/bestanden/visie_2050_ee_n_langetermijnstrategie_voor_vlaanderen.pdf

LUKAS HUYSEN

Penningmeester

België voor de Belgen, een land van bastaarden

In tegenstelling tot de eerste perceptie bij het lezen van de titel, is dit opiniestuk geen identitair discours. Ik pleit niet voor het conserveren van België voor een bepaalde groep. In dit opiniestuk ga ik echter dieper in op het Belg zijn. Waarom België voor de Belgen moet staan.

In mijn kort leven heb ik vaak gehoord dat ik geen Belg ben. Dat deed dan ook pijn en creëerde bij mij als kind een drang om te bewijzen dat ik een Belg ben. Ik probeerde als kind dan ook mijn identiteit vorm te geven, met niks anders dan het idee om Belg te zijn. Wat eigenlijk onmogelijk was, omdat ik als individu opgegroeid ben in verschillende groepen en culturen. Waardoor ik per definitie niet tot 1 groep kon behoren, zelf als dat mogelijk was.

Na een tijd begon ik te beseffen dat het leeghoofdige nationalisme, dat zich vertaalde in mijn gedrag voor niks goed was. Een leeghoofdige nationalisme geeft enkel ruimte aan dogma's en reduceert dan ook degenen die niet tot de groep behoren tot buitenstaanders.

Die realisatie gaf mij dan ook de ruimte om na te denken over wat het betekent om Belg te zijn. Is Belg zijn pintjes drinken en frietjes eten terwijl je zit te supporteren voor de Rode Duivels? Is Belg zijn kiezen om oftewel Vlaming of Belg te zijn? Ik kwam snel op de conclusie dat dit allemaal niet mijn definitie is van Belg zijn.

Voor mij is het Belg zijn, een Gestalt. Waar het geheel meer is dan de optelsom van de delen. In tegenstelling tot separatisten die een discours voeren tegen het bestaan van België. Is het Belg zijn meer dan enkel een Waal, Duitstalige, Vlaming of Brusselaar zijn. Het is meer dan de optelsom van de verschillende afkomsten, huidskleuren of godsdiensten.

Het pluralisme is voor mij een de mooiste realiteiten die er mogelijk zijn en België is daar het beste voorbeeld van. Multiculturaliteit en meertaligheid zijn geen doelen maar een feit. In een pluralistisch België is er dan ook nood aan verbetering. Dat weet ik als Nederlandstalige Brusselaar ook evengoed. Als ik naar een ziekenhuis ga en er geen Nederlands wordt gesproken, is er ook een deel van mij dat ontevreden is.

Moet men daarom een pluralistisch land als het onze inruilen voor een natiestaat? Het versimpelen van diverse identiteiten tot 1 geheel. Ik vind van niet, dat zou een retroactieve en heel domme stap zijn. Wie is er dan een Belg en wie niet?

Dat ga ik voor niemand bepalen, voor mij is een Belg zijn, het besef dat je onmogelijk tot 1 groep kan behoren. Ik ben zoals men in Brussel zegt een zinneke. Een bastaard, die niet tot 1 groep behoort. Dat is dan volgens mij ook van toepassing voor elke Belg. Hoe graag je ook denkt dat je exclusief tot 1 groep behoort, dat is gewoon onmogelijk. Er zijn groepen waar je vaker komt dan andere, maar dat sluit je lidmaatschap niet uit.

Dat is dan ook wat naar mijn mening het Belg zijn zo mooi maakt. Uiteindelijk is elke Belg dan ook een bastaard die nooit exclusief tot 1 groep kan behoren. Toch is het Belgenland meer dan een verzameling van bastaarden. Het geheel is groter dan de verzameling, iets waar ik de woorden niet voor kan vinden, om de schoonheid ervan te kunnen beschrijven.

Je weet het wel, als je het voelt. Wie weet ben je het zelf ook, zonder dat je er ooit zelf bij stilstond.

AKBAR-ALI AKRAM

Voorzitter

Van mondmaskerplicht naar mondmaskerverbod

Nu het Overlegcomité de laatste maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus volledig heeft afgeschaft, met uitzondering van de mondmaskerplicht in bepaalde zorginstellingen, rijst nu de vraag naar de verenigbaarheid van het vrijwillig dragen van een mondmasker met het zogenaamde boerkaverbod. Deze twee zijn als het ware onverenigbaar volgens onze Belgische strafwetgeving.

Hoewel er vanaf heden nog een mondmaskerplicht geldt in bepaalde zorginstellingen, al dan niet opgelegd binnen een degelijk juridisch kader, is het dragen van een mondmasker in andere publiek toegankelijke plaatsen in principe verboden. In de wet van 1 juni 2011 “tot instelling van een verbod op het dragen van kleding die het gezicht volledig dan wel grotendeels verbergt” verbiedt deze – zoals het opschrift van de wet al doet vermoeden – het dragen van gezichtsbedekking in publiek toegankelijke plaatsen. De ratio achter deze wetgeving was het verbieden van de boerka gezien deze volgens de wetgever het samenleven en het streven naar gendergelijkheid bemoeilijkt, vandaar de term ‘boerkaverbod’ in de volksmond. Deze wet voorziet daarbij in uitzonderingsgronden. Enerzijds kan er krachtens arbeidsreglementen of politieverordeningen naar aanleiding van feestactiviteiten worden afgeweken van deze bepaling. Denk daarbij maar aan een mondmaskerdracht bij het schilderen en dergelijke meer. Het meest voor de hand liggende voorbeeld van politieverordeningen naar aanleiding van feestactiviteiten die van het algemene verbod afwijken is het dragen van een masker op carnaval. Anderzijds kan bij andersluidende wetsbepaling, en dus niet

krachtens een besluit, worden afgeweken van het zogenaamde boerkaverbod.

Onder de strikte toepassing van voormelde uitzonderingsgevallen op de wet die het ‘boerkaverbod’ instelt is de vrijwillige mondmaskerdracht een problematische kwestie daar er geen algemene wetsbepaling is die het vrijwillig dragen van mondmaskers toelaat. Personen die symptomen hebben van een virus, al dan niet covid-19, en vrijwillig een mondmasker willen dragen om zijn of haar medemens te beschermen zouden aldus de wet overtreden en in principe een boete kunnen riskeren. Of in de andere zin: wanneer iemand zichzelf enigszins wil beschermen door middel van een mondmasker te dragen bijvoorbeeld op het openbaar vervoer of in de winkel, is dit in beginsel een strafbare gedraging. Het boerkaverbod mist hier dus gedeeltelijk zijn normdoel omdat deze meer strafbaar stelt dan oorspronkelijk werd beoogd.

Hoewel blijkt dat het dragen van mondmaskers in publiek toegankelijke plaatsen, naast het dragen in bepaalde zorginstellingen, wordt gedoogd is het niettemin een tekortkoming in het streven naar rechtszekerheid. Het stilzitten van de wetgever valt in mijn ogen dan ook niet te verantwoorden daar de samenleving ondertussen reeds meer dan twee jaar met het virus wordt geconfronteerd. Ofschoon ik mij niet wil uitspreken over de wenselijkheid van de wet in se, ben ik wél een pleitbezorger voor een juridisch kader omtrent de vrijwillige mondmaskerdracht. Zodoende dat mensen die uit voorzorg nog een mondmasker willen dragen dit kunnen zonder een strafbare gedraging te stellen. Bij deze wet kan derhalve een extra uitzonderingsgrond worden voorzien waarbij het gedeeltelijk maskeren van het gezicht wegens gezondheidsredenen is toegelaten. Iets waar ons democratisch gekozen parlement – de facto de top van de politieke partijen – zich hopelijk in de nabije toekomst over zullen buigen.

ALEXANDER DE VROEDE

Ondervoorzitter en Politiek Secretaris

Zonder vrijheid geen kunst

Kunst is een breed woord, het kan gaan van literatuur tot schilderijen, van liedjes op je afspeellijst tot een theaterstuk in de schouwburg. Ik zie kunst niet als een bepaald oeuvre of een stroming maar een product met meerdere eigenschappen.

Ten eerste zie ik kunst als een relativerend mechanisme. Het formuleren van mankementen, de grappige en soms droevige aspecten van alle hoeken van de wereld en tijden. De komediant die moppen maakt waardoor je op het puntje van je stoel gaat zitten. De kritische blik over overconsumptie, de valse noot op een concert of een atypisch lichaam bij werken van Picasso. Het opent je blik en zorgt ervoor dat je beseft dat de wereld niet enkel om jezelf of je onzekerheden draait.

Ten tweede zie ik kunst als een nalatenschap, een blauwdruk van de geschiedenis van de mens. Van grotschilderingen tot de eerste instrumenten die er gemaakt werden. De mens heeft altijd nood gehad aan een uiting en een creatie die zelfs na de dood iets achter kon laten. Een manier om de sterfelijkheid te overbruggen zoals James Dean enkele maanden voor zijn dood formuleerde.

Het uiten van kunst kan gevaren met zich meebrengen, met als actueel voorbeeld Ai Wei Wei. Daarom zie ik kunst ook als een uiting van een sentiment in volle vrijheid. Die vrijheid kan ook botsen met de status quo. Kijk maar naar de ontelbare artiesten die opgesloten werden door de kerk of techno muzikant Anoosh Rakizade die moest vluchten uit Iran door zijn liefde voor techno. Kunst in haar puurste vorm is radicaal en vindt zich keer op keer opnieuw uit. Dat kan voor bepaalde regimes of tijdsgeesten voelen als tegen de schenen

schoppen. Waardoor de kunstenaar een grote stap zet door zijn leven in gevaar te brengen, om een mensenrecht als uiting van sentimenten te kunnen nabebelden.

In de eigen tijd, ondervind ik dat er nieuwe vormen van oude mechanismes zijn ontstaan om ervoor te zorgen dat kunst niet kan bloeien. Dan kijk ik vooral naar degene die de cancel culture handhaven of bepaalde kunstvormen ontwaarden. Cancel culture kan ontstaan uit een geldige verontwaardiging tegenover een kunstenaar. Bijvoorbeeld de eerder aangehaald Picasso die volgens sommige bronnen vrouwen mishandelde. Dat wil niet zeggen dat zijn oeuvres even rot zijn als zijn gedrag tegenover vrouwen. Een groot aantal van individuen heeft uit de werken van Picasso een bepaald sentiment gehaald. Als we Picasso cancelen, moeten we hen dan ook cancelen?

Het zal een eindeloos proces zijn om de discriminatie uit het verleden op te kuisen. Wat naar mijn mening enkel tijdsverlies is, omdat je daardoor een emancipatieproces uit het verleden wist. Zo kunnen we de tijd die we daar verliezen niet inzetten om de hedendaagse discriminatie te bestrijden.

Aan de andere kant zie ik dan ook een ontwaarding van bepaalde kunstvormen als een actueel probleem. In dit geval kijken individuen met een retrospectieve bril naar hedendaagse kunstvormen en zijn vaker dan niet neerkijkend. Het eerste voorbeeld dat in mijn opkomst is hiphop, een kunstvorm die vaak gepaard gaat met een demonisering of op zijn minst controversie.

Een vaak voorkomend maatschappelijk argument is dat hiphop geweld uitlokt of drugsgebruik stimuleert. Het technisch argument is vaak dat er geen ritme of proza aanwezig is. Dat zei men ook in de jaren 30 over Jazz. Toen Jazz ontstond in de kelders van New Orleans als uiting voor vele Afro-Amerikanen. Toch zijn de jazz artiesten hun kunst blijven heruitvinden en is vandaag de dag de invloed van Jazz in hedendaagse kunst onmisbaar.

Terug naar hiphop, het gebruik van provocerend taalgebruik bij bepaalde hiphop liedjes komt vaak op als argument. Het provocerend taalgebruik vergelijk ik graag met de kleur blauw bij de werken van Chagall. Bij sommige oeuvres heb je die kleur niet nodig, bij andere kan je niet zonder. Als je bepaalde instrumenten (zoals provocerend taalgebruik of expliciete foto's) aan banden legt, verdwijnt een deel van het arsenaal voor de artiest. Wat kan resulteren in een vermindering van vrijheid maar vooral een verdwijning van de impuls (een groot deel van een werk).

Kunstvormen beperken is vrijheid beperken zowel voor de kunstenaar als voor het individu die het oeuvre beleeft. Kunst is een subjectieve uiting alsook een subjectieve beleving. De staat noch gemeenschap mag daar iets over te zeggen hebben. Wat zou de wereld zijn zonder kritische werken van onder meer Tetsuya Ishida, muziek van artiesten als Miles Davis of Kendrick Lamar, gedetailleerde kunstwerken van Georgia O' Keeffe?

Er valt nog veel te leren over kunst, daarom is het nodig om werken uit het verleden te beleven en werken die vandaag de dag gemaakt worden de ruimte te geven. Want zonder kunst is er geen vrijheid en helaas zonder vrijheid geen kunst.

AKBAR-ALI AKRAM

Voorzitter

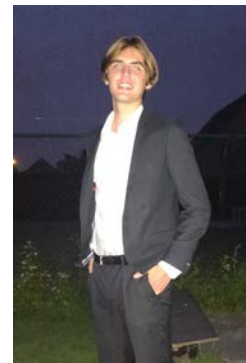
Bestuur LVS Brussel 2021-2022

Akbar Ali Akram
Voorzitter

Alexander De
Vroede
Ondervoorzitter en
politiek secretaris

Lukas Huysen
Penningmeester

Lieven Van de
Keere
Hoofdredacteur
en Politiek
Commissaris

Rias Smismans
Secretaris

Jutta Kempeneer
Ledenverantwoordelij
ke en PR

Axelle Bossuyt
Prosenior en
voorzitter LVS
Nationaal

Ereleden

Wij zien onze ereleden graag want door hen kunnen we onze financiële onafhankelijkheid behouden. Zou je ook graag erelid willen worden dan kan je 40 euro overschrijven naar

JASPER MAES
Prosenior

ANNE-SOPHIE KEMPINAIRE

DRIK DEVROEY

MICHAEL VAN DE VELDE

CAROLINE SNEYERS

HERMAN DE CROO
Minister van Staat

KAREL DE GUCHT
Voormalig Europees Commissaris

THOMAS DONNEZ

ARMEL DE SCHREYE
Prosenior 2017-2018

GUY VANHENGEL

THOMAS RYCKALTS

HILDE VAUTMANS

BART SOMERS
Burgemeester Mechelen

EGBERT LACHAERT
Voorzitter Open VLD

YANN BUYDENS

FILIP MOONS

PATRICK DEWAELE
Prosenior 1977-1978

CHRISTOPHE PEETERS

GODELIEVE WIERINCK

CARLA DEJONGHE

SVEN GATZ
Brussels Minister

AXELLE BOSSUYT
Prosenior

Liberaal Bibliotheek

De liberale ideologie is breed, uitgebreid en kent een lange geschiedenis. Hierom hebben we een eigen bibliotheek samengesteld. Deze reeks boeken kan je lenen via een mail aan lvsv@brussel.com. Voor niet-leden is er een waarborg van 10 euro nodig, en voor onze leden natuurlijk niet. Als beschikbaar kan je een boek tot 21 dagen lenen.

Auteur	Titel
Bastiat, Frédéric	Rechtvaardigheid en Solidariteit
Bastiat, Frédéric	The economics of freedom
Bastiat, Frédéric	The Law
Boaz, David	The Libertarian Reader
Brook, Yaron & Watkins, Don	Equal is Unfair
Brook, Yaron & Watkins, Don	Free Market Revolution
Bussche, Frankly & Distelmans, Wim	Een goede dood
Butler, Eamon	Adam Smith-A Primer
Carabine, Louis	Inclined to Liberty
Decock, Stijn	Groei Of Schaarste?
De Gucht, Karel	Liberalisme in tijden van Cholera
De Gucht Karel & Keukeleire, Stephan	De Tijd wacht op Niemand
De Gucht Karel & Dirk Sterckx	Er zijn geen eilanden meer
De Gucht Karel & Vanhecke, Johan	Het Einde der Pilaren: Een Toscaans Gesprek
De Gucht Karel	De Toekomst is Vrij
De Gucht Karel	Pluche. Over de Banalisering van Extreemrechts
de Salle, Corentin	La Tradition de la Liberté 1
de Salle, Corentin	La Tradition de la Liberté 2
Devos, Marc	Ongelijk maar Fair
Epstein, Richard	Principles for a Free Society
Fortuyn, Pim	De Puinhopen van Acht Jaar Paars

Franken, Leni
Freidman, Milton
Freidman, Milton
Verboven, Hans

Hayek, Friedrich
Hayek, Friedrich
Hayek, Friedrich
Hazlitt, Henry
Heywood, Andrew
Higgs, Robert & Close, Carl
Higgs, Robert & Close, Carl
Lijnen, Nele
Macchiavell, Niccolo
Mill, John Stuart
Neyts, Freddy

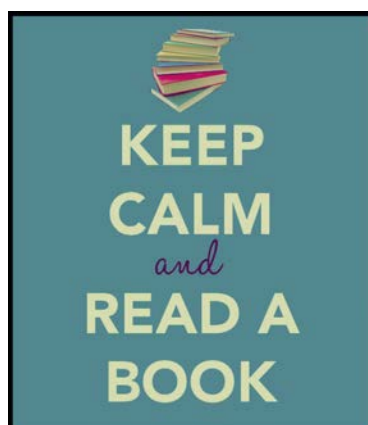
Niemegeers, Werner
Nozick, Robert
Plamer, Tom G.
Plamer, Tom G.
Plamer, Tom G.
Plamer, Tom G.
Rand, Ayn
Rand, Ayn
Rand, Ayn
Read, Leonard
Rutten, Gwendolyn

Smith, Adam

Smith, Adam
de Tocqueville, Alexis
Van de Cloot, Ivan
Verhofstadt, Dirk

Von Mises, Ludwig
Von Mises, Ludwig
Wellings, Richard

Geld voor je God
Capitalism and Freedom
Free to Choose
Vlaanderen in Europa:
Noodzaak en Grenzen van Solidariteit
Law, Legislation and Liberty
The Constitution of Liberty
The Road to Serfdom
Economics in One Lesson
Political Ideologies: An Introduction
Re-Thinking Green
The Challenge of Liberty
Win for Life
Il Principe en andere Politieke Geschriften
On Liberty
Vrij en Vrank: Columns van een militant uit
de hoofdstad
Vlaktaks
Anarchy, State and Utopia
After the Welfare State
Peace, Love and Liberty
The Morality of Capitalism
Why Liberty
Anthem
Atlas Shrugged
The Fountainhead
I, Pencil
De geëngageerde burger
Inleiding tot een nieuwe politieke lente
An Inquiry into the Nature and Causes of
the Wealth of Nations
The Theory of Moral Sentiments
Democracy in America, Volume 1
Roekeloos: Over Banken en Politek
Theoriën over Rechtvaardigheid:
De John Rawls Lezingen
Human Action
Socialism
A Beginner's Guide to Liberty

Colofon

Hier staat alles wat je nodig hebt om ons te contacteren of ons te volgen.

www.lvsv-brussel.be

LVSV Brussel op instagram en facebook

@LVSV Brussel op twitter

linktr.ee/lvsvbrussel

linkedin.com/company/lvsvbrussel

lvsvbrussel@vub.be

Postadres: LVSV Brussel
Campus VUB
Pleinlaan 2 / bus BSG
1050 Brussel

Bezoekadres: LVSV Brussel
Campus VUB Etterbeek
Pleinlaan 2, rotule 5.104 (tussen gebouwen F en G)
1050 Brussel

LVSU

